

[Holger Larsen.]

heden maa tjene et Beløb, der er paa Størrelse med Grundrenten, og først derefter begynder man at foretage Fradragene.

Jeg har læst en Artikel i et Blad — jeg tror, det hed „Vanføreladet“ —, hvori man navnlig beklager Fradagsreglerne for de blindes Vedkommende. Dertil vil jeg gerne sige, at jeg kan ikke se, at det er værre for de blinde end for alle andre. Jeg erkender, at det er muligt, at en blind for at kunne drive et Erhverv maa anskaffe sig en Medhjælper, en Ledsager eller Ledsagerske; men jeg vil gøre opmærksom paa, at saa maa denne Udgift være en Drifts-udgift; det er ikke en Udgift, han faar ekstraordinært; det er en Driftsudgift, som naturligvis maa fradrages, inden der bliver Tale om hans virkelige Indtægt.

Under Nr. 2) i Stykke 3 bibeholdes Bestemmelsen om 4 pCt.s Tillæget for Formuer ved Fradrag. Det har man debatteret saa ofte her i Tinget, og man har staaet overfor de samme Vanskeligheder nu som tidligere. Man har ikke kunnet finde nogen bedre Form for det, man vilde udtrykke, at der skal være en hurtigere Nedgang med Hensyn til Formueindtægt end med Hensyn til Arbejdsindtægt. Men der gøres jo i Bemærkningerne opmærksom paa, at Ejendomsskylden som saadan ikke bør være den eneste Rettesnor, men kun bør være vejledende, og denne Fortolkning hilser jeg med Glæde. En saadan Fortolkning betyder i Virkeligheden, at man har Lov til at skønne, og er der noget Sted, hvor man bør kunne skønne, er det overfor Mennesker, som sidder med en lille bitte Ejendom, som i Handel og Vandel slet ikke er det værd, som Ejendomsskylden angiver. Men dertil kommer, at Samfundet ikke kan være tjent med at tvinge saadanne smaa Ejendomsbesiddere til at afhænde deres Ejendom. Samfundet maa i nogen Grad skærme og bevare dem, og en saadan Ejendom kan jo ogsaa være betydelig mindre værd i den paagældendes Haand, idet han maaske intet andet har ud af den end det, at han bor frit i den. Derfor synes jeg, at den Fortolkning, der gives, er udmærket.

Noget nyt er Bestemmelsen under Nr. 3 i samme Stykke om, at man kan se bort fra et Indtægtsbeløb paa indtil 200 Kr., for saa vidt det flyder af en Livrente, tegnet enten af Ansøgeren selv eller af andre, f. Eks. af hans Arbejdsgiver. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men kun sige, at jeg er glad ved denne Bestemmelse; jeg synes, den peger noget ud i Fremtiden, paa en Overbygning. Der gøres jo ogsaa i

Bemærkningerne opmærksom paa, at man indenfor Ministeriet har overvejet og godt kunde tænke sig endnu en Overbygning ovenpaa dette.

Jeg har været inde paa det her i Tinget tidligere. Jeg har staaet overfor Tilfælde, hvor en Arbejdsgiver har sagt: Det er forfærdelig kedeligt med denne Aldersrente. Jeg kan ikke give mine Folk noget, naar de gaar af; jeg vilde gerne belønne dem; men jeg kan ikke, for hvis jeg gør det, kommer det offentlige og trækker det fra i deres Aldersrente! Fremtidig vil en Arbejdsgiver altsaa roligt kunne gøre det, i alt Fald indenfor det her nævnte Beløb, alt under Forudsætning af, at Lovforslaget vedtages.

I § 48 har man opgivet den Sondring mellem forbigaaende og vedvarende Invaliditet, som gælder i Øjeblikket. Denne Sondring har skabt en forfærdelig Utilfredshed. Jeg tror, jeg tør sige, at der er neppe een Folketingsmand, som ikke har haft Besøg af Invalider, som har været utilfredse med dette Forhold. Det er ikke saa underligt. Der er ingen Rentenyder, der kan forstaa, hvorfor det skal være saaledes, at medens de alle har svaret deres Invalidkontingent og af Retten er blevet taget for gode, idet det er fastslaaet, at de har tabt to Trediedele af deres Arbejdsevne, saa nogle af dem skal have Lov til at gaa hen og hæve Sygepenge og Invaliditetsunderstøttelse samtidig, medens andre kun skal have Lov til at hæve Sygepenge.

Værre er det blevet ved, at der findes en Bestemmelse om, at de skal have opbrugt deres § 63-Hjælp. Det betyder for Invalider paa Landet meget ofte, at der kun er sikret dem 1 Kr. om Dagen, og at de skal gaa for den ene Krone; før den Hjælp er opbrugt, faar de ikke Invalidunderstøttelse.

Jeg skulde mene, at Ophævelsen af den Sondring er en af den Slags Ting, som man burde have foretaget, selv om der ikke var fremkommet et stort nyt Lovforslag. Det er en Ordning, der hurtigst muligt bør forsvinde.

I § 64 er den Bestemmelse slettet, som paalægger Retten at tilbageholde 30 Kr. af Renten til Dækning af Udgift til Lægeattest. Jeg synes, at Logikken i Lovforslagets Bemærkninger er saa soleklar paa dette Punkt, idet de gør opmærksom paa, at denne Bestemmelse er fuldkommen ved Siden af. Naar man tilkender en Invalid Invalidrente, saa erkender man, at Invaliden har Ret til Renten, han er blandt dem, som den tilkommer. Men saa straffer man ham med, at han selv skal betale Lægeattesten! Det er en fuldkommen urigtig Fremgangsmaade.